

Una Pasqua sagnant

D emòcrates de pa sucat amb oli . Les conseqüències de l'aposta sobiranista del govern escocès d'Alex Salmond han demostrat, entre altres coses, que l'Europa del segle XXI pot ser un bressol prou espaiós per acollir el naixement de nous estats. Ras i curt: davant del repte de l'executiu escocès, la resposta del govern britànic ha estat impecablement democràtica. El *premier* David Cameron, murri com una mala cosa, fins i tot ha demanat a Salmond que no deixi per demà el que pot fer avui. És a dir, que convoqui d'una vegada el referèndum i que ho faci sense ambigüitats: independència sí o independència no. Les reaccions més dures contra el procés escocès, paradoxalment, no han vingut des de Londres, sinó des de... Madrid. Segons diversos diaris anglesos, fonts del govern de Rajoy haurien manifestat la seva voluntat de vetar l'ingrés de la futura Escòcia independent a la Unió Europea. Això sí que és internacionalisme!

Fa noranta-sis anys. Les lliçons que darrerament han donat les autoritats britàniques -laboristes i conservadores- en temes com la mencionada emancipació d'Escòcia o el procés de pau a Irlanda del Nord (del qual també n'haurien d'extreure algunes lliçons els que ara han de gestionar el del País Basc) no ens han de fer creure que aquest tarannà ha format part de l'ADN històric dels governs de Londres. I, si no, preguntin als indis, als ghanesos o als mateixos nord-americans com les gastaven els britànics! I també als seus veïns irlandesos, que un Dilluns de Pasqua de fa noranta-sis anys van viure l'inici d'uns enfrontaments que van causar centenars de víctimes, que van destruir bona part del centre de Dublín i que van ser decisius per a la futura independència de l'illa. Anem als fets.

Resistir fins a la mort. Aquell 1916 els sectors nacionalistes d'Irlanda vivien un procés de radicalització. Sens dubte hi va ajudar, i molt, que s'ajornés la llargament esperada autonomia a causa de l'esclat de la Primera Guerra Mundial. Enmig d'un clima molt enrarit, una part del nacionalisme més hostil amb l'ocupació britànica va decidir tirar pel dret i provocar una insurrecció general a l'illa. Així, aquell Dilluns de Pasqua del 1916, prop de 1.500 homes armats van ocupar diferents edificis emblemàtics del centre de Dublín: l'ajuntament, el jutjat i correus, així com diverses fàbriques. Després de llegir la declaració d'independència i d'erigir-se en govern provisional d'Irlanda, els dirigents de la revolta van exhortar els seus homes a resistir fins a la mort a l'espera d'un aixecament armat arreu del país.

La llavor de la victòria. Després de set dies de combats i, tot sigui dit, sense haver aconseguit gaires suports fora de la capital, la insurrecció va ser esclafada per la maquinària de guerra britànica. En les setmanes següents, els ocupants van mostrar la

seva pitjor cara: els considerats líders de la revolta van ser penjats o afusellats, alguns lligats en cadires, com va ser el cas del revolucionari James Connelly, ja que a causa de les ferides dels combats no podia aguantar-se dret. Els britànics, però, van pagar molt cara la seva política de revenja i repressió contra els independentistes, que es van convertir en màrtirs als ulls de la majoria de la població irlandesa. Malgrat l'evident derrota de la revolta de Pasqua, aquesta es va convertir en la llavor que, només 6 anys més tard, va fer possible la independència de la major part de l'illa.

Irlanda i Francesc Macià. L'exemple irlandès va ser un dels fars que van guiar Macià quan el 1922 va crear l'organització Estat Català i quan després va preparar l'aixecament de Prats de Molló. El fracàs armat de Macià també va acabar esdevenint una gran victòria política. Ara bé, a diferència del cas irlandès, la gesta de l'Avi no va portar la plena sobirania. També sis anys després del fiasco de l'intent insurreccional, Catalunya estrenava una autonomia que prèviament havia estat mutilada per les Corts espanyoles. El projecte inicial aprovat pel poble de Catalunya i el seu resultat final s'assemblaven tant com un ou i una castanya. Els sona la pel·lícula?